

PROZĂ TÂNĂRĂ

M. B. IONESCU - LUPEANU

Un tip cu o cutie de pizza

Declarase nașterea fetei la Starea Civilă. Se întorcea, prin parcul pustiu, spre maternitate.

Dimineață de toamnă.

Mergea pe alea paralelă cu Șoseaua București – Ploiești. Încă puțin și ieșea din parc la fântâna Miorița.

Pe asfaltul gri, în fața unei bănci, era scris cu vopsea albă: Te iubesc, Diana! și desenat conturul unei inimi.

A trecut mai departe, cu mâinile în buzunare. Champollion privise hieroglifele egiptene cu aceeași nedumerire.

Nu scrisese el.

L-au încercat regretele.

Frunze moarte. Toamnă.

Pe o alee din vestul parcului Herăstru stă scris, cu vopsea albă: Te iubesc Diana!, dedesubt, desenată o inimă.

Nu e desenată de mine. Eu aș fi reprezentat-o frântă.

Prima oară am văzut inscripția ieri. Mă întorceam de la Starea Civilă. Îmi declarasem primul născut: o fetiță. Să-i fi spus Diana, de fiecare dată când aș fi strigat-o, aș fi fost cu un pas mai aproape de nebunie. Nevastă-mea m-ar fi trimis să-mi faci de mâncare. I-am spus Constanța Taisia: Constanța – ca pe tine, al doilea prenume, cel pe care nu-l foloseai, care nu-ți plăcea, Taisia – ca pe mama ta. Am fost întrebat dacă prenumele fetei

denotă atracția părinților pentru orașul acela de la malul mării. Nu! E vorba de atracția sinucigașilor pentru podul de cale ferată omonim.

Vei fi cu mine, de acum înainte. Te voi striga în fiecare zi fără să știi. Poate vei simți!

Verighetele alese de tine au ajuns bine. N-aș fi suportat să-ți văd verigheta pe mâna altei femei, aș fi privit-o ca pe-o hoată. Le-am dat unui preot. Au ajuns pe mâinile unor tineri săraci. Sper că sunt fericiți!

Stătea pe malul lacului, lângă maternitatea Regina Maria, la soare și-l suna pe bătrân. Reprezenta asociația de vânătoare într-un proces la Galați. Bătrânul director i-a răspuns până la urmă. Părea sfârșit!

Și-a cerut scuze, va reveni cu un telefon în altă zi. Bătrânul n-a mai răspuns la telefon iar duminică, fiindcă nici el nu era de găsit, Klaus i-a trimis un sms scurt: A murit nea Gigi!

Lacul, câteva perechi de rațe mari, care, în terenul de vânătoare, nu l-ar fi lăsat atât de aproape de ele, casele, copacii, erau în lumina soarelui de toamnă de o frumusețe sfâșietoare.

Pe holul spitalului, la etajul rezervelor V.I.P., un tip ceva mai în vârstă sprijinea peretele tapetat.

Se uita fix la el; l-a salutat și s-a îndreptat spre el. De-abia când și-au dat mâna, a știut de unde să-l ia. Fuseseră colegi de țeapă: cursul de formare inițială a mediatorilor. La momentul respectiv, o idee bună! Apoi, după ce, într-o noapte, se modificase legea, a știut că n-o să amortizeze niciodată investiția.

Douăzeci de oameni într-o sală de curs.

Mai experimentați în ale vieții și mai hâtri: el, profesorul ăsta bătrân, și un fost ofițer. Hahalere! Hahalere simpatice și citite. Nu pricepeau prea mulți miștocăreala lor.

Îi rămăseseră ochii, din prima zi a cursului, pe o femeie spre cincizeci de ani, înaltă și cu forme bine definite. Măritată. Trei copii. Chip smead și nas cârn. Părul tăiat la nivelul bărbicii, ușor cărlionțat. O gură cu buze frumos conturate. Căprioara la cincizeci de ani, așa și-o închipuia el, și a fost suficient pentru a-și încerca norocul pe care nu l-a avut, nici cincisprezece ani mai devreme, cu tânăra de care-i amintea.

Într-o zi, l-a rugat să se așeze în bancă, lângă ea.

Râdea, cu gura plină, la glumele lui și-l privea drept în ochi de la douăzeci-treizeci de centimetri. Dosul palmei i-a alunecat pe brațul lui și l-a prins ușor de cot. L-a privit drept în

ochi. S-a aplecat până când pometele i-a atins umărul sacoului englezesc. Și-a întors, pe neașteptate, capul spre fereastră. Părul blond cenușiu l-a biciuit peste față. Aroma ei pârguită i-a pătruns în nări. Privirea lui a spus totul.

În ziua aceea, a invitat-o la cafea.

I-a mulțumit.

I-a citit recunoștința în ochi.

Quod erat demonstrandum.

O minciună, cu siguranța unui avocat pledant: se întorcea la birou să redacteze o întâmpinare. A plecat spre casă. A preparat cina familiei hămesite. După masă, în pat, a așteptat, cuminte, ca soțul ei să termine de citit capitolul început.

A doua zi, cercănele îi accentuau ridurile. Aerul satisfăcut o făcea și mai atrăgătoare, așa ușor fanată cum era.

După examen, și-au luat la revedere. L-a sărutat, o singură dată, pe obraz și mâna i-a alunecat, ca în ziua aia, de-a lungul brațului.

A plecat. După câțiva pași, s-a întors ușor.
Privirea ei a spus totul.

Au organizat rapid o ieșire de adio. Au plecat grupuri-grupuri, pe măsură ce terminau examinarea orală.

El și cei doi băieți – profesorul și ofițerul – au rămas în urmă. Pe Rosetti, în fața Bibliotecii Centrale Universitare, le explica la un moment dat ceva, gesticula; și a lovit cu piciorul un copil. I-a părut rău. Nici nu-l văzuse! Deșteapta de mă-sa ducea o găgâlice de șaizeci de centimetri pe trotuarul aglomerat.

Într-o pizzerie, preț de un ceas și jumătate. Nu mai aveau ce să-și spună. Redeveneau străinii din prima zi de curs. Ultimii au plecat ei trei. În după-amiaza aia de sâmbătă, nu-i aștepta nimeni. S-au despărțit cu promisiunea de a se reîntâlni la o bere.

Asta fusese cu un an și jumătate mai înainte.

Au stat de vorbă, convențional, vreo zece minute, despre curs, despre cunoștințele comune și mediere. Nu știau nici unul, nici celălalt, cum să pună punct discuției. Profesorului i se născuse o nepoțică. A dat Dumnezeu! A venit gineri-su de l-a luat.

În rezerva soției, singur cu gândurile lui, cu stiloul Inox-crom și caietul dictando format A5 de care nu se mai despărțea. Prin fereastră, se zărea cupola clădirii aeroportului Băneasa. Un avion de mici dimensiuni, un Cessna roșu, a zburat la joasă altitudine pe deasupra spitalului. Urma să aterizeze.

Robert Hansen, ucigașul în serie, a folosit avionul ca mijloc de transport al victimelor. Este singurul ucigaș în serie care a folosit avionul.

S-a gândit la vânatoare, la bătrânul director al asociației, care, în acel moment, încă în viață, obosit, cu privirea pierdută și capul în mâini, îi răspundea soției la întrebarea Ce faci?... Uite, aștept Moartea!

O dimineață perfectă de toamnă; început de sezon de vânare a fazanilor.

În fața ochilor, i-a apărut Lise. Alt rateu. Începea să-și contabilizeze rateurile. I s-a făcut foame. A plecat să-și cumpere o pizza de pe bulevardul Ion Ionescu de la Brad. Până i-au scos o quattro stagioni din cuptor, a vorbit la telefon cu tovarășii săi de vânatoare și a admirat formele uneia dintre angajatele localului. Era aproape ora prânzului. Circulația auto se întetea. Gazele de eșapament îi umpleau plămâni.

A primit, într-o cutie de carton, o pizza și o doză mică de Coca-Cola din partea casei. Pe drumul de întoarcere, lua notă

de schimbările din peisajul urban, cândva familiar lui. Cu șaptesprezece ani mai devreme, avea o prietenă care locuia în Băneasa. Traversarea orașului cu mijloacele de transport de la sfârșitul anilor '90 era o aventură. Odată, enervat, a mers până acasă pe jos.

Intrau în parcul Herăstrău prin gardul rărit, pe poteci de pământ, printre boscheți, până la șinele de cale ferată, dincolo era lumea civilizată. Bobi, prietenul său, îl avertizase. Zona nu era sigură, pe el îl puteau rupe cu bătaia, îl aruncau în lac iar pe fată o puteau poști. După ce a întâlnit-o, Bobi i-a dat dreptate. Era în siguranță alături de ea.

Despărțirea nu-i picase prea bine.

O copilă cu fizicul unei atlete.

Părinții i-au plecat la țară. Mama le-a lăsat o tavă cu pizza făcută în casă. Primul băiat din viața fetei, prea drăguț și prea în vârstă pentru ea; o și vedeau extaziată în poziții indecente. O vecină urma să monitorizeze discret mișcările din apartament.

Frica păzea bostanii. Fata cu aspect de luptătoare se temea. Nici prin gând nu-i trecea să-și petreacă noaptea cu el.

A plecat nervos.

Ploua.

A mers încet.

Din cutia de țigări de foi Henry Wintermans în care încăpeau aproape două pachete de nenorociri autohtone fără filtru, marca Bran, a extras o țigară. Și-a aprins-o în fața statuii Ultimul străjer al capitalei, care marca rezistența în fața trupelor germane și austro-ungare în primul război mondial; pe atunci statuia se afla la intersecția bulevardului cu șoseaua București-Ploiești.

Acum statuia a fost reamplasată în scuarul din fața aeroportului, odată cu ea și osemintele sergentului cavalerist Nicolae Păianu, căzut în luptă, la porțile orașului părăsit de autorități.

Doar ultimul străjer mai știe unde a căzut, însă, de acolo de sus, nu ne poate spune și, pentru el, nu are importanță. Și-a pierdut viața, singura pe care o avea.

A așteptat mult, la capăt de linie, plecarea ultimului autobuz spre centrul orașului.

Lumina farurilor în asfaltul umed.

De atunci, nu se mai plimbase cu pasul pe acolo. Trecuse, grăbit, de două ori, de fiecare dată cu treabă la aeroport: o dată pleca în călătorie de nuntă, a doua oară își escorta cumnata, dar asta-i o altă poveste.

Acum era un tip de vârstă mijlocie, cu o cutie de pizza în mână, care fusese pus într-o situație nouă: avea un copil. ■

M. B. IONESCU-LUPEANU

Mihai Bogdan Ionescu-Lupeanu (1979, București) este avocat. A debutat în 2015 cu proză scurtă, *Strigoii lui Șuțu*, la Editura Junimea (ca urmare a unui concurs organizat de editură); în 2016, volumul a fost distins cu Premiul pentru proză al revistei *Luceafărul de dimineață* și Premiul național pentru proză la Concursul de creație literară *Vasile Voiculescu*, Buzău. Între altele, autorul a obținut premii pentru proză și în cadrul Concursului național de literatură *Moștenirea Văcăreștilor* (Târgoviște, 2015), precum și la Festivalul național de literatură *Marin Preda* (Alexandria, 2014). ■